

Lov og Evangelium

Nr. 6

JULI - AUGUST 2013

49. årgang

Foto: «Medhjelper i Arequipa, Peru» av Marit Gangås

«Derfor, da vi har denne tjenesten, i og med at vi har fått miskunn, mister vi ikke motet.» 2Kor 4:1

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Herre, når eg spør om vegen

Av Ågot Lavik

*Herre, når eg spør om vegen,
den du vil at eg skal gå,
kvifor kan eg ikkje då
straks den vegen klart forstå?*

*Trur jo at eg vil din vilje,
og at viljen din er god,
men du ser eg er som Eva.
Ho mot slangen ikkje stod.*

*Veit at om eg vegen visste,
er det ikkje like visst
at eg ville vegen fylgja,
kunne likevel deg mist'.*

*Og når nokon ventar svar,
men eg ikkje veit å svara,
hjelp meg då å ikkje hasta
slik at eg vil før deg fara.*

*Då eg misser deg av syne.
Du ser berre ryggen min.
Lat meg heller stille venta
sitjande ved foten din.*

*Takk for at du elskar meg
og vil ha meg nær hjå deg.
Til ditt åk du festa meg,
så eg fylgjjer tett ved deg!*

Husk

å gi ekspedisjonen beskjed om
adresseendring når du flytter!

En stor nød

Av Mikkel Vigilius

«Da han så folket, fikk han inderlig medynk med dem, for de var som får uten hyrde. Da sa han til sine disipler: Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!»

Mat 9:36-38

Hva var det Jesus så den dagen? Han så en flokk mennesker som var utenfor Guds rike. Det er vanskelig å vite om de menneskelig sett hadde det verre enn folk flest. Det er ikke sikkert. Vi må i hvert fall regne med at noen av dem hadde det menneskelig sett godt – helsemessig, sosialt og følelsesmessig – og selv opplevde det slik. Men Jesus ser igjennom den ytre fasaden. Han ser virkeligheten som den er, at de er Adams etterkommere – på flukt fra Gud. Hvordan har de det? De har det som får, som er kommet bort fra deres hyrde. Uansett hvordan de føler og har det, og uansett om de er bevisst på det eller ikke, så er én ting sikkert: de går

mot døden! Det gjør det villfarne får, og det gjør de vantro. Hvem de enn er, unge eller gamle, fattige eller rike, fortvilte eller lykkelige: De går mot døden, den evige død.

Det er dette Jesus ser. Derfor ynkes han, og derfor kaller han sine disipler til å be om arbeidere til sin høst. Så de kan bli frelst!

Vi ønsker et sterkt og levende misjonsarbeid. Vi ønsker at misjonen må få større plass i våre hjerter, liv og menigheter. Hvordan kan det gå til?

«Når blir det vekkelse?» Det var en erfaren kristen som reiste spørsmålet, og han svarte selv: «Når vi ikke lenger kan bære å se at de ikke-kristne går fortapt!»

Hvorfor taler Jesus så mye om helvete? I hele Bibelen er det ingen som taler så mye og så konkret og rystende om helvete som Jesus. Han taler mer om helvete enn alle profetene og apostlene til sammen! Hvorfor gjør han det? Han gjør det fordi han vil vekke oss,

Innhold, juli - august 2013

Herre, når eg spør om vegen. Dikt av Ågot Lavik	side 2
En stor nød. Av Mikkel Vigilius	side 3
Liten organisasjon med stort oppdrag. Årsmelding for NLL	side 7
Kristi kjærlighet tvinger oss. Av Ingar Gangås	side 9
Oppbyggelsesbøker til spansk og quechua. Årsmelding	side 12
Lat dykk forlika med Gud! Av Ragnar Opstad	side 13
Gud har gitt oss sitt Ord. Årsmelding for bibelskolen	side 15
Profeten Jeremia og vår samtid (3). Av Sigbjørn Agnalt	side 17
Hyrde eller leiesvenn? Av Per Bergene Holm	side 20

så vi ser virkeligheten – som han selv ser den.

De vantro går fortapt

Helvete er en reell fare for ethvert menneske, for meg, som skriver dette, og for deg som leser det. For de vantro er helvete ikke bare en fare. Det er deres livsløps sikre mål – med mindre de blir omvendt! De fleste av dem vet ikke at de går mot evig dom og pine. Men vi vet det. Som kristne er vi de eneste i verden som vet det! Hva skjer om vi lukker øynene for denne virkelighet og tier om den?

Jesus kjenner oss. Nettopp derfor taler han så mye om helvete. Han ønsker å legge smerten, uroen og nøden inn på våre hjerter – som glødende kull. Han vil at vi skal se og fastholde at det er en skillelinje gjennom verden, mellom Guds barn og djevelens barn, mellom frelste og fortapte (Mat 7:13-14; Joh 3:36; 8:44). Dette skillet går mellom de menneskene som vi møter i vår hverdag, som vi har mest med å gjøre. Det er vondt å se det! Men det er en smerte og nød som vi ikke må skyve fra oss. Det er den som driver oss til å be og vitne for dem.

Vi står i en stadig åndskamp på dette punkt. Guds motstander sørger til stadighet for å svekke vårt syn på helvetes virkelighet og for skillelinjen i verden. Han hvisker oss i øret at denne grensen umulig kan forenes med Guds kjærlighet. Men ingen ting kunne være mer usant! Skillet er nettopp et mektig vitnesbyrd om Guds kjærlighet. Det forteller oss at Gud har grepet inn i verden

– til frelse. I begynnelsen var det ikke noe slikt skille. Da var alle i mørket. Men Gud overlot oss ikke til oss selv. Han har bragt sitt nåderike inn i verden, og han kaller og drar på oss mennesker for å føre flere inn i sitt rike – mens det ennå er tid! Gud ønsker at vi skal se dette skillet. At vi skal ha åpne øyne som ser det. Og at vi derved til stadighet skal påminnes både de vantros dype nød og Guds kjærlige frelsesvilje.

Hellig uro

– Jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte, sier Paulus (Rom 9:2).

Det er en sorg, smerte og nød som hører kristenlivet til, sorgen over at mennesker omkring oss går mot fortapelsen. Den må vi ikke riste av oss. Tvert imot må vi be Gud om at han vil fornye og styrke den hos oss. For det er *den* som vekker våre hjerter for misjonens sak.

Det kom en kvinne til den engelske predikant Charles Spurgeon og fremla et personlig problem for ham: «Denne tanke om at alle vantro går evig fortapt, den kan jeg virkelig ikke bli fortrolig med. Hvis jeg skulle tro på det, kunne jeg umulig ha ro i sinnet». Spurgeons svar var enkelt, alvorlig og i dyp samklang med Bibelens vitnesbyrd: «Hvem sier at vi skal ha ro i sinnet?»

Når man leser misjonshistorie, blir man slått av hvor alvorlig og konkret nøden for de fortapte var for mange av de gamle misjonærene, og hvor sterkt den preget deres liv. Det fortelles om kinamisjonær Hudson Taylor at han kunne ligge våken netter igjennom pla-

Bibelhelg

27. – 29. september 2013

Solgry Ungdoms- og Misjonssenter, Sveio ved Haugesund

Fredag	Kl. 20.00	Per Bergene Holm
Lørdag	Kl. 10.00	Per Bergene Holm
	Kl. 11.30	Henry Skogvoll
	Kl. 17.00	Per Bergene Holm
	Kl. 20.00	Henry Skogvoll
Søndag	Kl. 10.30	Henry Skogvoll

Påmelding til Magne Ekanger, Rolfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset,
på tlf.: 53 42 92 14 / 412 45 598,
eller e-post: magne.ekanger@haugnett.no

Unge og eldre er velkomne til samling om Guds Ord!

get av én bestemt tanke; «Hver måned – én million kinesere i den evige for-
tapelse. Hver måned – én million kin-
esere for evig fortapt!» Han hadde
sett nøden, og den drev ham ut. Når
han var hjemme i England, kunne han
til tider føle det uutholdelig å over-
være gudstjenesten. Han kunne ikke
utstå å se så mange kristne sitte der
helt uvirksomme og helt uberørte av
hedningenes nød – med store ubruk-
te ressurser. Selv fortsatte han tjen-
esten til det aller siste. Det er tatt et
bilde av ham ved hans siste utreise.
Det viser en mager, gammel mann,
hans hår og det lange skjegget er helt
hvitt, og han går støttet av to staver.
Men han må ut! Han må virke til det
siste – om det så kan bli til frelse for
bare én eneste. Hans grav er der ute.

I møte med slike personer kastes
det et ransakende lys inn over våre liv
og hjerter, og bønnen vokser frem:

*Gi meg ditt ømme frelsersinn
for slektens sorg og harm!
Lukk meg i dine smerter inn
og gjør meg sterk og varm!*
(Karl Ludvig Reichelt. Sb 705:2)

Det ligger i vår natur å tenke at jo
nærmere vi kommer til Gud, jo større
indre ro og harmoni vil vi oppleve.
Men med hensyn til de vantro og de
unådde skjer det motsatte. I Guds nær-
het blir uroen og smerten større. For
her begynner vi å se med hans øyne.
Hvordan kommer vi til å erfare dette?
Det kan bare skje på én måte. Ved at vi
tar Guds ord til oss. →

Vårt kall

For noen år siden skrev den amerikanske presten Al Martin en ransakende bok om den svekkede nød blant kristne – og særlig blant forkynnerne – og om veien frem:

«Alt for ofte opplever jeg at mine egne ord håner meg når jeg prediker. Når jeg kan si ordet 'helvete' og ikke føle redsel ved det. Når jeg kan tale om himmelen og ikke bli varmet av hellig glede over at det er dette sted Herren har beredt for meg. Jeg finner ikke noe annet svar på dette problem enn å meditere lenge over de avsnitt i Skriften som taler om disse realiteter og be Den Hellige Ånd om å brenne dem inn i mitt hjerte. Jeg bønnfaller ham om å gjøre det levende for meg, at nettopp de mennesker jeg møter kan bli dem som

skal høre de forferdelige ord: – Gå bort fra meg, dere forbannede, til den evige ild! Jeg ber om at Gud må gjøre det virkelig for meg, at de stemmer som sier til meg ved kirkedøren: 'Takk for talen, pastor!' – kan være de samme stemmer, som en dag vil utstøte de forbannedes klagerop og skrik. Jeg må be Gud hjelpe meg til å tro disse ting, og hjelpe meg til å preke dem, slik at andre hører og merker at jeg virkelig tror dem».

Dette er veien frem: At vi lever i tilgivelsen av Bibelens ord. Når vi leser ordene om helvete, at vi da minner oss selv om at dette er virkelighet for enhver vantro som vi kjenner – i familien, på arbeidsplassen og i nabolaget. Det er kraft i disse ordene. De skaper selv nøden i hjertet. Den skal vi ikke piske eller presse frem. Vi skal bare ta Guds ord om virkeligheten til oss og fastholde dem som sanne. Så vil de åpne våre øyne for virkeligheten og gjøre den levende for oss. Det kan så ledsages av en større eller mindre følelsesmessig nød for de ufrelste. Det er ikke det avgjørende. På det følelsesmessige område er vi forskjellige som kristne. Vi skal ikke orientere oss ut fra vårt eget hjerte, men ut fra Jesu hjerte. Hans hjerte er til enhver tid like fylt av nød og lengsel etter de vantroes frelse. Det må vi ikke glemme. Med det for øye må vi høre og lyde hans kall til misjon og begynne med det som han selv nevner som det første: «Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!»

*Fra boken «Ved evangeliets kraft»,
Logos Media, 2005.*

Møtekalender

August

11.	Sannidal Per Bergene Holm
24.	Åpningsmøte Fossnes Lars Fossdal
27.-28.	Svarstad Asbjørn Fosslie og Gunnar Fosslie
27.-01/09	Bangsund Ingar Gangås
29.-01/09	Svarstad Karl Notøy
28.-01/09	Fogn Sigbjørn Agnalt
30.-01/09	Nærbø Lars Fossdal

Liten organisasjon med stort oppdrag

Årsmelding for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

*«For Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker. Den opp-
tukter oss til å fornekte ugudelighet
og de verdslige lyster, til å leve sedelig
og rettferdig og gudfryktig i den ver-
den som nå er, mens vi venter på det
salige håp og åpenbaringen av den
store Guds og vår Frelser Jesu Kristi
herlighet.»*

Tit. 2:11-13

Denne formanings har større aktualitet i dag enn noen gang før. Vi lever i en tid hvor skillet mellom verden og de kristne mer og mer viskes ut. Og dette skjer selv om Jesus så tydelig har sagt: «Skikk dere ikke lik denne verden». De kristne er kalt til å ha en annen retning, et annet mål for sitt liv enn de verdslige har. Vi er pilegrimer på vei til vårt hjemland – til himmelen. Er det sant, så vil det merkes på vår livsførsel. Verden vil se det og undre seg. Hvordan står det til med oss i Lekmannsmisjonen i så måte? La oss alle legge dette ransakende spørsmål inn over oss til selvprøve.

Lys og salt

Legg merke til ordlyden i denne formaningen hos Titus; Den (nåden) opptukter oss til å leve det kristne livet. Nåden skal alltid forbli drivkraften, først da er det til behag for Gud. Spørsmålet blir for hver enkelt av oss: Har jeg fått komme til Jesus som en

fortapt synder og opplevd det store under å ta imot frelsen av bare nåde for Jesu blods skyld? Og lever jeg der i dag, som en gjenfødt kristen, som ikke vil vite av annet til frelse enn Jesus Kristus og ham korsfestet? Da skjer det som Jesus sa: «Bli i meg, så blir jeg i dere» (Joh 15:4). Dette kan ikke skjules, og vi blir lys og salt i verden, drevet frem av barnekårets ånd. Da blir vårt liv til ære for Gud, han som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønns rike (Kol 1:13).

Herren gir vekst

Vi er en liten organisasjon med et stort oppdrag og en oppdragsgiver som har all makt. I tillit til Ham skal vi drive vårt samarbeid. Vi skal plante og vanne, så vil Herren selv sørge for veksten, for det er det bare Han som kan. La oss stå sammen i forbønn for våre forkynnere at de må få Åndens salvelse til å bære frem budskapet klart og rent i lov og evangelium. Og la oss oppmuntre og tilskynde hverandre til å støtte opp om møtene og ta til oss av den åndelige maten. Det er bare på den måten vi kan bli bevart på veien hjem. La oss be om å få være under Guds velsignelse.

Forkynnerne

De som har forkynt Guds ord for oss på møteuker, bibelhelger og stev-

ner dette året har vært: Ingar Gangås, Martin Fjære, Lars Fossdal, Per Bergene Holm, Sigbjørn Agnalt, Immanuel Fuglsang (DK), Finn-Widar Knutzen, Asbjørn Fossli, Gunnar Fossli, Karl Notøy, Erik Asdahl, Egon Jensen (DK), Rune Karlsson (S), Odd Eivind Stensland, Gunnar Nilsson (S), Göran Holmgren (S), Dag Rune Lid, Kristian Fagerli, Jan Ove Heggdal, Arne Thoresen, Ottar Endresen, Gunnar Holth, Gunnar Soppeland, Bjørn Valde og Olav Bergene Holm. I tillegg har flere talt på enkeltmøter. Takken går til Herren som driver arbeidere ut. Takk også til den enkelte forkynner som er villig til å gå når Herren kaller.

Stevner og leirer

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten har siden sommer-samlingen på Fosnes vært: stevne på Laberget leirsted, bibelhelg på Solgry, bibelkurs, nyttårssamling og bibelhelg på Fosnes, pinsesamlinger i Mosvik, Skjæveland og på Langli, barneleir på Fosnes, ungdomsleirer: høstleir på Namdalseid i Nord-Trøndelag, vinterleir på Hermanstølen i Valdres, påske-

leir på Haugli i Vest-Agder og sommerleir på Trettenes leirsted ved Farris i Vestfold.

Det har vært god oppslutning om alle arrangementene, og vi gleder oss over friheten til å samles på denne måten til felles oppbyggelse og veiledning på veien hjem til himmelen. Det er vår bønn og vårt håp at det må bli til velsignelse for hver enkelt som møter opp.

Landsstyret

Siden årsmøtet i fjor har Landsstyret hatt fire møter (juli, desember, januar og april) og behandlet 37 saker. John Flaten, Ingar Gangås, Jan Ove Heggdal, Reidar Heian og Dag Rune Lid har møtt fast i styret, i tillegg til Atle Barkve som er 1. varamann. Styreformann har vært Reidar Heian. Dag Rune Lid har vært nestformann. Ingar Gangås er sekretær og har i tillegg hovedansvar for bladet «Lov og Evangelium» som utkommer med 10 nummer i året. Vi har tro for at dette er et viktig arbeid og ber om forbønn.

Takk

Til slutt vil vi også denne gang be om forbønn for oss i Landsstyret, at Herren må gi oss visdom og råd med sitt øye. Da kan arbeidet lykkes. «Han sitter på tronen ennu, og Han kommer sine i hu.» En stor takk til alle dere som har stått trofast med i bønn og offer også dette året.

*For Landsstyret
Reidar Heian (formann)*

Husk

stevnet på Laberget leirsted
1.-4. august!

Talere: Sigbjørn Agnalt, Kristian
Gangaas, Steinar Kvalvik, Karl Notøy
og Gunnar Soppeland.

Kristi kjærlighet tvinger oss

Av Ingar Gangås

«Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker.»

«For Kristi kjærlighet tvinger oss, og så har vi gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd. Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem.»

«Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: la dere forlike med Gud!»

2Kor 5:11; 14-15; 20

Da Paulus ble omvendt utenfor Damaskus, fikk han «se Den Rettferdige og høre røsten av hans munn», og det ble sagt til ham: «For du skal være hans vitne for alle mennesker om det du har sett og hørt» (Apg 22:14-15). Mens han senere var i tempelet i Jerusalem hadde han et veldig syn og et avgjørende møte med Herren. Han beskriver det slik: «Jeg så ham, og han sa til meg: Skynd deg og dra i hast ut av Jerusalem! For de kommer ikke til å ta imot ditt vitnesbyrd om meg» (22:18). «Men han sa til meg: Dra ut! For jeg vil sende deg til hedningefolk langt borte» (22:21).

At de må bli frelst

Fra nå av måtte Paulus vitne for alle mennesker om det han hadde sett og hørt. Frykten for Herren og Kristi

kjærlighet var blitt den nye drivkraften i hans liv. Fra den dag var alt viet til evangeliets tjeneste. Et under var skjedd. Han som tidligere hadde vært en forfølger av Guds menighet, drevet av egenrettferdighet og hat mot de kristne, var nå blitt omgjort til et uredd vitne og til en trofast tjener for evangeliet. Hans nye motto ble: «at de må bli frelst». Dette gjaldt ikke bare hans brødre – Israels barn, hans egne etter kjødet – men også hedningene.

Drivkraften

Mange ser ut til å ha fulgt etter Paulus der han vandret rundt og forkynte evangeliet. Blant dem var også noen motstandere som vi gjerne kaller «judaister». Disse vranglærerne kom med anbefalingsbrev (2Kor 3:1) fra menigheten i Jerusalem, og forsøkte å så tvil om Paulus' apostelmyndighet, ja, de mente nærmest at Paulus ikke var helt tilregnelig og at han var «fra seg selv». Han ble beskyldt for ensidig å forkynne «ordet om korset» uten å kreve at hedningene måtte omskjæres og holde loven for å bli skikkelige kristne.

Da forsvarer Paulus seg og viser til hva som er drivkraften i hans tjeneste. Om han skulle være ute av seg, så var det for Gud. For han hadde møtt Kristus og var blitt en ny skapning. Han arbeidet ikke for å skaffe seg et navn, bli populær, eller for å

vinne seg rikdom, men nå innrettet han seg i ett og alt etter Guds ord.

Frykten for Gud og kjennskapet til Kristi kjærlighet drev ham, slik at han i takknemlighet *måtte* dele det glade budskap med andre. Han var blitt et vitne for sannheten. Det innebar også oppgjør med falsk lære. I dette stykke ville han heller være en «dåre for Kristi skyld» enn å bli reknet for en «vis i denne verden». Han kunne saktens måle seg med de fleste når det gjaldt utrustning og kunnskap, men alt dette aktet han nå for «skrap», bare han kunne vinne Kristus.

Frykt for Gud

Paulus hadde møtt Gud både i hans hellighet og i hans kjærlighet. Golgata-underet var blitt åpenbart for ham.

– Å, for en hellighet! Jesus kunne ikke spares. Verdens synd måtte sones. Guds vrede rammet Jesus, i synderes sted.

– Å, for en kjærlighet! Tenk at Faderen ofret Sønnen, sin egen kjære Sønn! Og dette gjorde han for *ham*, Paulus, den ringeste av alle apostlene, den minste av alle de hellige og den største av alle syndere! Hvem kunne forstå dette?

Gudsfrykten har sitt utspring fra Golgata. Har du vært der og sett – og betraktet?

Troen kommer gjennom det du ser og hører. På Golgata åpenbares underet – også for deg – og du får se Guds hellighet og Guds kjærlighet gjennom Jesus.

Når du opplever dette, så *er* du ikke

den samme mer. Nå har du fred med Gud i Jesus Kristus. Han er blitt din stedfortreder. Og da *må* du ut og fortelle om ham til andre – som sendebud i Kristi sted.

«Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker».

Vi har med en hellig Gud å gjøre. Hedningen kan gå *fortapt*! Hvem skal fortelle ham om Jesus – før det er for seint?

Du har med en hellig Gud å gjøre. Du står til regnskap for ham. Ve deg, om du ikke forteller dette til andre!

Å frykte Gud er å ha hellig ærefrykt for ham. Du har blitt lukket inn i Guds nærhet på en slik måte at du frykter for at du – og de andre – kan gå *fortapt*. Du *kan* ikke lenger bedrøve ham, og gjør du det, opplever du den største sorg. Tenk om du står *Gud* imot, ja, motarbeider *ham*? Slik taler *barnekårets ånd*. Barnet har fått en ny kjærlighet til sin Far og er redd for å komme bort fra Jesus, eller å oppføre seg slik at det volder Den Hellige Ånd sorg. Guds nåde imot meg har vært så stor, at nå kan jeg ikke leve foruten den.

Trellen er også redd for Gud, men det er på en annen måte. Han frykter å komme i Guds nærhet. Han er under loven, med angst og redsel for Guds vrede og dom. Det naturlige (uomvendte) menneske er i denne trelldom. Det frykter *straffen* fra Gud.

Den gudfryktige er fri og drives av evangeliet. Han er redd *selve synden*, og *Gud selv*. Han har fred med Gud og syndenes forlatelse, men er redd for på

nytt å komme under syndens åk og gå fortapt.

Det er lite redsel for å gå fortapt i dag. Talen om Guds vrede er borte. Når budskapet om den evige fortapelse fornektes og forties, tror mennesket at det skal få leve i fred. Men det er et bedrag. Der kristendommen og gudsfrykten går ut, går gudløsheten inn, og da kommer hele samfunnet til å bli preget av trelldom og angst. Til slutt skal alle skjelve og være i angst for den Gud som de forgjeves prøver å holde på avstand, eller som de sier ikke er til.

Kristi kjærlighet

Om det var frykten for Gud og redselen for helvete alene som drev oss til å søke å vinne mennesker, var det grunn god nok til å bruke hele livet i denne tjenesten for Jesus. Men nå sier apostelen også noe mer: «For Kristi kjærlighet tvinger oss». Det er ikke noe motsetningsforhold mellom disse uttrykkene. Nei, det er samme sak. Dette er «Gudsfryktens hemmelighet» (1Tim 3:16). Han heter Jesus. Bare den som kjenner Jesus og er kommet til tro på ham, har lært å frykte og elske Gud rett. Da blir det «Jesus alene» og du drives ut av hans kjærlighet.

Det er ikke i deg selv du finner drivkraften til å være et Jesu vitne. Han gir deg ingen inngytt kraft. Din kjærlighet til Jesus kan aldri bli fullkommen. Riktignok vil det merkes om du er mye sammen med Jesus og preges av ham. Men *din* kjærlighet til ham kan aldri bli noe drivende kraft i tjenesten for evangeliet. Tvert imot

vil han ta fra deg alle dine egne krefter. Paulus hadde erfart at når han var svak, da var han sterk (2Kor 12:9-10). Midt i sin egen skrøpelighet hadde han lært Guds nåde å kjenne. Kristi kjærlighet betydde alt. Kristus hadde inntatt kongetronen i hans hjerte. Der måtte han ha førsteplassen.

Gudsfrykt og menneskefrykt

Paulus har mye å lære oss. Vi kan ikke nevne alt her, men vil også peke på at det ikke ser ut til at han hadde så mye menneskefrykt. Enten han var i fengsel eller led skipsforlis, eller han måtte forklare seg for konger og landshøvdinge, fryktet han Gud mer enn mennesker.

Her ligger det skjult en stor lærdom for oss, vi som har så lett for å bekymre oss for hva mennesker kan gjøre mot oss eller tenke om oss. Å sette sin lit til Herren og stole på ham, driver menneskefrykten bort. Menneskefrykten kan ikke trives så godt sammen med gudsfrykten. Der den ene går inn, må den andre gå ut!

Sendebud i Kristi sted

Paulus var kalt og sendt av Gud: «Så er vi da sendebud i Kristi sted», sier han, «som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!» (2Kor 5:20).

Det trengs mange budbærere i dag, men bare slike som er kalt av Gud.

Mesteren er her og kaller på deg! Han ser etter deg – og han spør deg om *du* vil bli hans sendebud!

L&E

Oppbyggelsesbøker til spansk og quechua

Utdrag fra årsmelding for litteraturarbeidet

På forrige årsmøte ble det vedtatt at Lekmannsmisjonen kunne utvide sin støtte til misjon i Sør-Amerika. I den anledning reiste Marit og Ingar Gangås til Bolivia og Peru i tiden 17. oktober til 16. november 2012. Turen kom i stand etter invitasjon fra Union Missionera (UM) i Arequipa, Peru, som ønsket at Ingar Gangås skulle undervise ledere og ansatte og ha bibelundervisning for kirkens medlemmer.

Bolivia

I kombinasjon med dette, ble det foretatt en tur til Bolivia for å følge opp oversettelsene av fire hefter av Ole Hallesby, Josef Imberg, Carl Olof Rosenius og Carl Fredrik Wisløff til stammespråket quechua. Heftene trykkes i 3 000 eksemplarer hver til en samlet pris av i underkant 40 000 kr. Luthersk Litteratur-Mission i Sverige har dekket trykkeutgiftene til to av heftene (Imberg og Rosenius).

Under besøket i Bolivia ble vi gjort kjent med at boken «Martin Luthers teologi», skrevet av Carl Fredrik Wisløff, var utsolgt fra forlaget til den nasjonale, lutherske kirken ICEL (NLM's samarbeidskirke). Boken ble oversatt til spansk og trykket i 4 000 eksemplarer i 2003. Undertegnede lovte da å undersøke muligheten for støtte til nytt opplag. Trykkingen kommer på ca. 40 000 kr. Nå har Luthersk Litteratur-Mission i Sverige bevilget 20 000 SEK. NLL dek-

ker resten, og det ble oversendt tilsammen 7 000 USD til dette i mai 2013.

Samtidig ble det sendt 850 USD (ca. 5 000 kr) til Rafael Veizaga til reparasjon av bil som han bruker når han besøker quechuaindianerne på landsbygda i Bolivia (viser til intervju med ham i L&E 3/2011; 10/2012). Dette var en privat gave fra misjonsvenner.

Peru

Under besøket i Peru var vi med evangelist Hugo Castellanos til hans fødested oppe i fjellene i Macusani. I dette quechuaområdet (4 000 – 4 500 m.o.h.) er det stort behov for møter, undervisning og litteratur.

Det kan være aktuelt for Lekmannsmisjonen å starte eget forlag for å hjelpe kirkene i Andesregionen med sentral og bibelsk veiledning og oppbyggelse.

Nytt besøk

Det foreligger ny invitasjon fra UM i Arequipa. Etter ønske fra ELM og NLL vil Marit og Ingar Gangås ta en ny tur av en måneds varighet. Besøket vil finne sted i november 2013 og blir bare til Peru denne gangen.

Konto for Sør-Amerika

Det ble opprettet en egen konto for arbeidet i Sør-Amerika den 15.10.2012. Forbruket har så langt vært på 83 706 kr.

Ingar Gangås

Lat dykk forlika med Gud!

Av Ragnar Opstad

«Så er vi då sendebod i staden for Kristus, som om Gud sjølv formana gjennom oss. Vi bed i staden for Kristus: Lat dykk forlika med Gud!»

2Kor 5:20

Guds forlik med oss

Når det gjeld vår frelse, er alt ordna frå Guds side. Loven er oppfylt, synda er sona og gjelda betalt. Apostelen Paulus seier det så sterkt at Gud forlikte oss med seg sjølv, ved Kristus, ja, at Kristus forlikte verda med seg sjølv så han ikkje tilrekner dei misgjerningane deira (2Kor 5:18-19). Dette er så sterke ord at ein kunne vera freista til å stilla spørsmålet om alle *er* eller *blir* frelste då? At det ikkje er slik, ser vi når vi les i Guds ord.

Det som Jesus har gjort til vår frelse, må verta lagt inn i kvar enkelt sitt hjarta. «Difor, om nokon er i Kristus, då er han ein ny skapning. Det gamle er borte, sjå, alt har vorte nytt» (5:17).

Vårt forlik med Gud

No seier altså Skrifta at vi – i staden for Kristus, på Kristi vegne – skal forkynna denne budskapen: «Lat dykk forlika med Gud!». Det må altså eit forlik til også frå vår side. Det er dette som må skje med kvar og ein av oss. Dei truande i Korint hadde forlikt seg med Gud som eit resultat av Paulus si forkynning.

Djupast sett går vårt forlik med

Gud ut på å verta einige med Gud om at det forliket som *han* gjorde då han forlikte oss og *verda* med seg sjølv «så han ikkje tilrekner dei misgjerningane deira»; det er nok til frelse for meg og for deg. Vi er rekna med blant dei som dette forliket omfattar. Skulle vi då våga å skuva det frå oss i vantru? Skulle vi ikkje ha all grunn til å takka og prisa Herren?

Ved enkelt å ta imot, tru og lita på *hans* forlik med oss, så skjer *vårt* forlik med *han* – som ei frukt av dette. Då blir æra åleine hans, samstundes som vi, lik Abraham, ærar Gud ved å lita på det han har sagt.

Eigarettferda

Det som er skrive så langt, er som sagt nok til frelse. Men blir vi ikkje fråtekne – eller går fallitt på alt vårt eige – når ikkje denne budskapen lenger enn til vår forstand. Dersom du har noko å visa til av åndelege fordelar med tanke på å eiga Guds nåde, anten det gjeld di omvending eller di tru eller kva helst det måtte vera som du ikkje har kome til kort med, så har du ikkje bruk for den nåden som er for fortapte syndarar.

Det er ei erfaring som vi alle må gjera, som Paulus skriv: «Men det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap» (Fil 3:7). Kva slags vinning var det? Sagt med vår språkbruk var det hans eiga guds-

frykt, hans eigen kristendom. Evangeliet blir berre til frelse for den som går fallitt på alt sitt eige.

Eigarettferda er ei så stor synd, og så vanskeleg å koma til livs, at «tollmenn og skjokjer kjem før inn i Guds rike enn de» (Mat 21:31). Kor godt det likevel er at du og eg som er så sjølvrettferdige, skal få gå til Jesus også med den synda. Til Jesus får vi – og må vi – koma som vi er.

Uventa nåde

Jesus har gjort alt ferdig for ugudelege, fortapte syndarar, som vi alle er. Røvaren som hang ved sida av Jesus, hadde ingen ting som talte til hans fordel. Det har ikkje du heller om du ser sant på deg sjølv; som det står i ei songstrofe: «Jeg så ond som han, samme frelse fant».

«Vi får det vi fortener», var den attesten røvaren gav seg sjølv (Luk 23:41). For han stod berre den evige fortapinga att. I denne tilstanden vende han seg til Jesus og sa: «Jesus, kom meg i hug når du kjem i ditt rike». Og Jesus sa til han: «Sanneleg seier eg deg: I dag skal du vera med meg i Paradis!»

Ungdomsleir på «Volla», Nord-Trøndelag

5.-8. september

Talere: Martin Fjære m.fl.

Påmelding til Kristian Gangaas.
Mail: kristian.gangaas@live.no
Tlf: 943 74 498.

(Luk 23:42-43). Kor stort! Det må vel i høgste grad kallast uventa nåde!

Frelse for uverdige

På grunn av at det på jorda berre finst ugudelege, fortapte syndarar, måtte Jesus, for å koma oss til hjelp, ordna med ei frelse som vart gjort ferdig for nettopp slike. Men Den Heilage Ande har mykje bry med oss. Når det kjem til stykket, trur vi ikkje at det står så dårleg til med oss som det gjer.

«Herren vil ha oss ned (der vi som fortapte syndarar høyrer heime), vi vil opp. *Han* vil ribbe oss for alt, vi vil ha noe å vise fram. *Han* vil ha oss mer elendige, vi vil føle oss bedre. Om ikke annet, så vil vi i det minste finne vår åndelige fattigdom og sønderknuselse tilstrekkelig dyp. Gi at vi engang kunne lære hva det vil si som *fortapt*, helt og holdent *fortapt*, å bli *frelst*, helt og holdent av en annen» (Carl Olof Rosenius).

«Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdig-gjer den ugudelege, han får si tru tilrekna som rettferd» (Rom 4:5).

Du skal altså sleppa å ha noko som må vera rett med deg for å tru på Jesus, elles var det ikkje av pur nåde.

Du som ikkje har noko å rosa deg av framfor røvaren – eller tollaren i templet, som ikkje hadde anna enn synd å koma med – også til deg har Jesus «uventa nåde». Kva slags nåde er det? Det er ein nåde som er for deg, slik som du er og har det i denne stund.

«Nåde, ja, nåde for ingenting, får jeg fra Golgata smake» (Sb 471). L&E

Gud har gitt oss sitt Ord

Utdrag fra årsmelding for bibelskolen

«Derfor, da vi har denne tjenesten, i og med at vi har fått miskunn, mister vi ikke motet. Vi har sagt oss løs fra alle skammelige snikveier og farer ikke fram med list. Heller ikke forfalsker vi Guds ord, men ved å legge sannheten åpent fram, anbefaler vi oss for Guds ansikt til alle menneskers samvittighet. Er så vårt evangelium likevel skjult, da er det for dem som går fortappt, det er skjult. For denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde. For vi forkynner ikke oss selv, men Kristus Jesus som Herre, oss derimot som tjenere for dere for Jesu skyld. For Gud, som bød at lys skulle skinne fram i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal lyse fram.»

2Kor 4:1-6

Gud har ikke gitt oss et bilde av seg selv som vi kan fylle med det innhold vi selv vil. Han har gitt oss sitt Ord, og der har han sagt oss hvem han er og hvordan han er, og hvordan vi skal tre fram for ham, om vi skal leve og ikke dø. Vi er ikke frie til å vri og vrenge på hans ord, slik at Gud kan tilpasses våre drømmer og lengsler. Likevel er det dette som skjer i dagens forkynnelse og teologi.

Det er Gud som angripes når hans

ord rives i stykker og settes sammen slik en selv finner for godt. Gud dannes i vårt bilde, og gis de egenskaper vi ønsker å tillegge ham, og vi bestemmer selv hvordan vi vil forholde oss til ham, slik at vi kan få utfolde våre egne drømmer og lengsler. Så kan vi danse og leke foran ham, leve som vi selv vil i hor og verdslighet. Vi slipper å omvende oss! Og så skal han stille opp for oss og gjøre livet og utgangen på livet god for oss. Er det ikke det en gud er til for?

Er den gud som forkynnes fra våre prekestoler, og som vi kan lese om i våre kristelige bøker, den sanne Gud? I stor ustrekning er det en ny gullkalv, eller en ny Ba'al («Herre»). For det er ikke Skriftens Gud vi møter, men en

Møtekalender

September

08.	Sannidal Asbjørn Fossli
11.-15.	Randaberg Odd Eivind Steinsland
13.-15.	Trondheim Ingar Gangås
14.-15.	Askim Lars Fossdal
27.-29.	Solgry Per Bergene Holm og Henry Skogvoll

annen, en avstøpning av våre tanker og drømmer om gud, en gud tilpasset vår tid. Og de som forkynner disse avgudene er falske profeter og avgudsprester, ikke kristne.

Det er bare den sanne Gud som kan frelse. Vender man seg fra ham og til en avgud, da går man fortapt. Slik taler Guds ord og slik må vi tale, om vi er Guds sanne profeter. Måtte vi få nåde fra Gud til ikke å forfalske Guds ord, men legge sannheten åpent fram, så er det ikke vår sak om mange eller få vil høre. Men Gud gi at det enda er noen som vil høre!

Grunnlag og drift

Bibelskolen på Fossnes er en bibelskole med godkjenning etter Voksenopplæringsloven og driver kun undervisning. Skoledriften er lokalisert til Fossnes i Stokke. I samsvar med regnskapslovens § 3-3 bekreftes det at forutsetningen om fortsatt drift er lagt til grunn ved utarbeidelsen av regnskapet.

Skoledrift og undervisning

Høsten 2012 begynte skolen med seks elever på heltid. I løpet av januar kom det fire elever på vårkurset, slik at vi i vårhalvåret 2013 har hatt ti elever på heltid.

Også i år har det vært en fin elevflokk, lyttende og engasjert. Det har vært elever med relativt ulik bakgrunn og forkunnskaper.

Søkningen for neste år er noe bedre enn i fjor, men det er enda tidlig å si hvordan det vil bli.

Kvalitetssikring og interne systemer

Skolen har de siste årene implementert kvalitetssikringssystemet KFF-KSS. Systemet har blitt tilpasset Bibelskolen på Fossnes. Både styrets formann og rektor har deltatt på kurs, og skolen har hatt besøk fra KFF for å få veiledning i arbeidet med dette.

Personalet

Personalsituasjonen har vært uforandret gjennom hele skoleåret. Det har heller ikke i år vært noe sykefravær av betydning. Pensjonert professor, Rune Söderlund, har hatt noen vikartimer i løpet av året og forkynner Odd Eivind Stensland har hatt noen vikartimer i vår.

Økonomi

Regnskapet for 2012 viser et driftsunderskudd på kr. 2 120. At underskuddet ikke ble større, skyldes i særdeleshet gaver gitt til Norsk Luthersk Lekmannsmisjons totale virksomhet på Fossnes, og som er blitt overført til Bibelskolen. Overføringene var i 2012 på kr. 619 224.

Styrets sammensetning

Styret består av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Tollef Fjære (nestformann) og Magne Ekanger (sekretær), med Steinar Kvalvik og Daniel Teigen som styremedlemmer. Asbjørn Fossli er 1.varamann.

Per Bergene Holm (rektor)

Profeten Jeremia og vår samtid (3)

Av Sigbjørn Agnalt

«Still deg i porten til Herrens hus og si: Hør Herrens ord, hele Juda, dere som går inn gjennom disse portene for å tilbe Herren.»

Jer 7:2

Tempelet

Her har Herrens ord adresse til dem som gikk inn i Herrens tempel for å tilbe ham. Det var ikke talt til de som viste forakt for Guds hus, men til dem som søkte til tempelet. Det er altså til kirke- og bedehusfolket hans ord er talt. Til dem som har funnet sin plass i kirken og de kristnes forsamling, som er aktivt med i bønn og tilbedelse til Herren.

Det gjelder disse som kom til tempelet og som festet lit til løgnaktige ord. For de satte sin lit til tempelet. De hadde tempelet og sluttet opp om det, så var de sikre på at da var alt i den skjønneste orden med Gud. De mente at deres forhold til tempelet gjorde at deres livsførsel var uten betydning. Det var uinteressant, hadde ingen ting med gudsforholdet å gjøre. – Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel (v.4). De hadde gudstjenesten, ofringene, tilbedelsen. Det var nok. Hvordan de levde hadde ingen ting med saken å gjøre.

Det samme skjer i vår tid. Kristenlivet er det som skjer på bedehuset, i menigheten, i møtene og aktivitetene: bønn, forkynnelse, vitnesbyrd og so-

siale samvær. Vi deltar der, har vårt faste tilholdssted der. Våre venner og omgangskrets har vi der. Vi er positive og trofaste, følger vår forsamling i tykt og tynt. Kristendom blir en livsstil. Skulle da ikke alt være i orden med vårt kristenliv og gudsforholdet vårt?

Bedre deres veier

Nei, det var ikke rett i Jerusalem. «Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud», ja alle kristnes Gud, «bedre deres veier» (v.3). Det var uoppgjorte synder i deres liv, tornene fikk vokse i fred. De omvendte seg ikke fra sine synder, men de omfavnet dem. Det er dette som betyr noe for Gud. Når vi kommer til ham, kommer vi for å bekjenne og legge våre synder ned for hans føtter i omvendelse og bot? Eller tillater vi oss å leve i synd? Har vi gitt oss selv syndenes tillatelse? Er det forhold i livet vårt som vi tillater, men som Gud fordømmer?

Det var flere områder i livet deres hvor de måtte bedre sine veier. Det

Dette er tredje artikkel fra Jeremias bok. I de to første fikk vi høre om profeten og hans samtid. I denne artikkelen rettes søkelyset på oss som går i kirke og bedehus i dag. Er ikke dette et ord til oss?

Red.

første som nevnes er: «Dersom dere skifter rett mellom mann og mann» (v.5). Det betyr å behandle alle rettfærdig og ikke gi enkelte fordeler på andres bekostning. Heller ikke la sympati eller antipati, stand og stilling påvirke hvordan medmennesker blir behandlet. Dette er til alle tider særlig aktuelt når det gjelder å dømme den uskyldige skyldig, og den skyldige uskyldig. Kristne havner dessverre så lett i stolt skråsikkerhet i stedet for ydmyk skriftavhengighet og upartiskhet. Dette får følger når de skal ta stilling i spørsmål som angår medkristne eller andre medmennesker. Det gjelder i spørsmål om hva som er synd og ukristelig. Den som rett mistror seg selv, må igjen og igjen tilbake til Ordet for å lete, se etter og få lys derfra. Det er nødvendig med en stadig revurdering og korrigering i lys av Ordet. «Vær ikke vis i egne øyne, frykt Herren og vik fra det onde!» (Ord 3:7).

Det andre Herren taler om er: «ikke undertrykker den fremmede, den farløse og enken og ikke utøser uskyldig blod på dette sted» (v.6). Dette har to betydninger. Den bokstavelige, som gjaldt og gjelder hvordan vi behandler svake og særlig sårbare mennesker i alminnelighet. Men også Guds barn kalles i Bibelen for fremmede og utlendinger. De er farløse, fordi de har sin Far i himmelen. Og de er som enken, for de er Kristi brud og har sin ektemann i himmelen. Det er de sanne Guds barn det tales om. Det var noen slike den gang, de ble overkjørt av de sterke og rike. Også i dag finnes slike, Jesu minste brødre. De henger fast ved

Jesus og hans ord. De er svake i seg selv, og er bundet og avhengige av Guds ord, i liv og lære, i tro og fortrøstning. De kan ikke være med på alt som skjer i kristendommens navn i dag. Derfor blir de overkjørt, utstøtt og mishandlet av de sterke i mange sammenhenger i vår tid. De sterke er selvsikre, og for dem er det ikke så nøye med Guds ord. De trenger ikke stanse opp og spørre: er dette rett etter Guds ord? Det gjelder forkynnelse og lære, møteform og musikk. Det som samler mennesker er bra.

Slik utøses uskyldig blod. Det skjer når levende kristne blir offer for vrang lære eller mennesketanker i stedet for Guds levende og livgivende ord. Ikke minst skjer det i dag når kristne utsettes for kjødelighet og demoniske krefter gjennom det sanseberusende i tale og musikk. I alt dette foregår det sjelemord.

Slik er det så mange steder i dag, men gjelder dette oss, gjelder det meg? Vi er vel raske til å svare «nei»? Da må vi spørre, hvordan vet vi det? Er det fra vår selvsikkerhet, er det slik at selvsikkerheten har lagt seg som et søvnens slør over vår selverkjennelse? Denne selvfølgelighet som aldri anfektes og driver oss inn i selvprøvelse for Guds ansikt. Er det meg Herre? Det er grunn til å spørre, for vi lever i søvnens og de sløve sansers tid.

Velsignet eller forbannet?

«Så sier Herren: Forbannet er den mann som setter sin lit til mennesker og holder kjød for sin arm, som vender

sitt hjerte fra Herren» (Jer 17:5). Den som setter sin lit til mennesker og holder kjød for sin arm, setter sin lit til seg selv og er selvsikker. De holder egen styrke, egen kunnskap og visdom – eller andre menneskers – som den egentlige grunn å bygge på. De regner det som tilstrekkelig å tenke selv, eller høre på andre i det som har med Guds ords betydning, og Guds rike mellom oss å gjøre.

Gud kaller dette for å holde kjød for sin arm. Men kjød er tomhet. Det brukes her for å vise det skrøpelige, svake og ufullkomne i hvert menneske. Vi leser hva det fører til i vers 6: «Han er som en busk i ødemarken og får ikke se at det kommer noe godt. Men han skal bo på avsvidde steder i ørkenen, i et saltland der ingen bor».

«Velsignet er den mann som stoler på Herren, og lar Herren være sin tillit» (v.7). Den som stoler på Herren er avhengig av Guds ord, Guds lys og Guds åpenbaring. Derfor trenger han mye tid med Guds ord. Han trenger å grunne i Guds ord, tigge og be om hans lys og åpenbaring til å se og høre, forstå og gi akt. Det handler om det vi leser i Jer 23:18: «Men hvem av dem har stått i Herrens fortrolige råd, slik at han så og hørte hans ord? Hvem har gitt akt på mitt ord og hørt det?»

Lever vi der, vil det gå som vi leser i 17:8: «Han skal bli lik et tre som er plantet ved vann og skyter røttene ut ved en bekk. De frykter ikke når heten kommer, alltid har de grønne blad. Det sørger ikke i tørre år og holder ikke opp med å bære frukt». Plantet ved *vann*.

Dette vannet er kilden med det levende vann, Herren. Det som renner ut fra Jesus, den korsfestede, vårt offerlam. «Og se, det vellet vann fram fra den høyre siden» (Esek 47:2).

«Så sier Herren: Den vise skal ikke rose seg av sin visdom, den sterke skal ikke rose seg av sin styrke, og den rike skal ikke rose seg av sin rikdom! Men den som roser seg, la ham rose seg av at han er forstandig og kjenner meg, at jeg er Herren, som gjør miskunn, rett og rettferdighet på jorden. For i det har jeg velbehag, sier Herren» (Jer 9:23-24). Den som roser seg, tenker: vi er vise, derfor handler vi etter egen forstand. Vi er sterke, for vi står sammen, derfor greier vi oss med vår styrke. Vi er rike, for vår virksomhet er så velsignet bra. Vi mottar referater fra møter og samlinger, alltid får vi høre at alt er så rikt og flott og bra – som i Laodikea. Aldri et nødrops om egen fattigdom og uro over spørsmålet: hvor er Herren i all denne rikdommen? «Og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken» (Åp 3:17).

Den som vet dette, må ha noe annet enn seg selv og sitt eget å rose seg av, noe annet til grunnvoll for livet, forstand til å kjenne Herren i hans miskunnhet, hans rett og rettferdighet på jorden, den som er i Kristus Jesus. «Han som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning, for at – som skrevet står: Den som roser seg, han rose seg i Herren!» (1Kor 1:30).

Forts. i neste nr.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Hyrde eller leiesvenn?

Av Per Bergene Holm

Etter et av de kristelige ungdomsarrangementene i fjor sommer sto det et lite leserinnlegg, hvor en av deltakerne spurte hvor hyrdene var.

Gjennomgående avspeiler sommerens kristelige ungdomsarrangementer den verdslige ungdomskulturen, og det ser ut som det er bevisst. Man ønsker ikke å ta noe oppgjør med ungdomskulturen, men vil selv være en del av den. Ord og uttrykk, lys og røyk, festivalpass, konserter med hylende og dansende «fans», applaus, natteliv mv. Det er lite som skiller fra en verdslig festival.

Så vil man være et korrektiv og gi veiledning, for det er selvfølgelig ikke alle idealer og alt som utfolder seg i ungdomskulturen og som man regner med at de unge konsumerer på TV, i filmer og på nettet, som man kan stille seg ukritisk til.

Slik tenkte også presten Eli når han talte sine sønner til rette. Det ble ikke noe virkelig oppgjør. Han holdt ikke fram det Guds ord sa om tjenesten i Guds hus og livet, som en Guds tjener med alvor og myndighet. Da måtte han ha grepet inn og satt en stopper for sine sønners levemåte, drevet hedenskapet og umoralen ut lik Jesus på tempel-

plassen. Men det ble med en forsiktig tilrettevisning. «Du ærer dine sønner mer enn meg», sa Gud til Eli. Eli ville korrigere, men uten å komme på kant med sine sønner.

Mange kristelige ungdomsledere i dag ligner Eli i dette. Man ærer de unge mer enn Gud, er mer opptatt av å bli godt likt og være på talefot med de unge enn å holde fram det Guds ord sier og ta et virkelig oppgjør med verdsligheten og umoralen som preger dagens ungdomskultur. Det er ikke kjærlighet til de unge som driver en, men det er ønsket om selv å bli godt likt av de unge. Derfor spør man ikke etter hva de unge trenger, hva som er sant og rett og godt, men man spør etter hva de unge liker og vil ha, hva som fenger og er egnet til å samle de unge og gi dem en positiv opplevelse. Og så unngår man det som vil støte og skape motvilje hos de unge. Det tas ikke oppgjør med ungdomskulturen, men en søker bare å advare mot de verste utvekstene av den.

En sann hyrde er ikke opptatt av å bli likt. Kjærligheten til fårene gjør at han gjerne ofrer seg selv, om han bare kan redde fårene fra ulven.

L&E